

FOAIA DIECEZANĂ

Organul eparhiei ortodoxe române a Caransebeșului

..... APARE DUMINECA

Prețul abonamentului:		Manuscrisele nu se înapoiază și se adresează redacțiunii „Foaia Diecezană”; iar banii pentru abonamente și inserțiuni se trimit administrațiunii „TIPOGRAFIA și LIBRĂRIA DIECEZANĂ” în Caransebeș.	Prețul inserțiunilor:
Pe un an	160 Lei		Pentru publicațiuni oficiale, concurse, edicte etc. publicate de 3 ori, dacă conțin până la 150 de cuvinte 120 Lei, până la 200 de cuvinte 180 Lei, de aci în sus 200 Lei
Pe jumătate de an	80 „		
Pe un pătrar de an	40 „		
Un număr	3 Lei.		
Pentru străinătate pe un an	260 Lei.		

PARTEA OFICIALĂ.

Nr. 5590 E ex 1927.

Cătră Prea On. Oficii protopresbiterale și On. Oficii parohiale din eparhia ort. română a Caransebeșului.

Se atrage atențiunea Prea On. Oficii protopresbiterale și On. Oficii parohiale asupra dispozițiunilor concluzului congresual din anul 1879, cu privire la înființarea unui fond mitropolitan, conform cărui concluz, în tot anul la sărbătoarea „Arătarea Domnului” are să se poarte un tas separat în toate bisericile din mitropolie, în folosul acelu fond.

Sumele adunate sunt a se trimite Oficiilor protopresbiterale, pe lângă raport, cel mult până la 1 Martie 1928, iar de acolo se vor înainta Consiliului eparhial, în legătură cu câte un conspect general, de unde apoi se vor trimite banii Consistorului mitropolitan.

Caransebeș, la 15 Decembrie 1927.

Filaret Musta

Arhiepiscop, Vicariu episcopesc.

Senzul vieții.

Există o putere în lume care ne face să înțelegem pe deplin, că omul are un rost pe acest pământ. Viața sa e numai o părțică din viața întregului Univers. Și această energie continuă se desfășoară pretutindeni în lumea organică și anorganică. Cel mai fin observator rămâne uimit de ingeniositatea și complexitatea ființelor microscopice, viața cărora e o continuă adaptare și perfecționare.

Viața omului e mai complexă decât a tuturor viețuitoarelor, e variată și are multe subtilități. Omul oscilează veșnic între cei doi poli ai binelui și răului, urmând veșnic un drum sau altul . . .

Senzul vieții e tălmăcit în termenii cei mai aleși de un mare gânditor, acela a simțit că ideea centrală a existenței noastre, e senzul adânc al vieții. *A. Momas*, are idei atât de frumoase și creștinești, încât fiecare dintre noi le-am putea urma. Dar vai, senzul vieții e greu de aflat și urmat; el însuși ne mărturisește în opera sa »*Senzul vieții*«. Iată ce ne spune el: Eu sunt om și nimic ceace e omenesc nu mi-e strein. Formulă simplistă, care răspunde la tot ceace constituie importanța umană, formulă complicată căci ne arată linia demarcațională între elite și tot ceace se târăște în praful pământesc.

Nu putem găsi o singură ființă capabilă de a defini viața, care-i senzul, cari sunt cauzele și scopurile? Toată umanitatea începând cu geniile cele mai mari până la ultimii inconștienți

nu găsec altceva în om decât egoismul eului, care domină morala și acțiunile.

Viața își câștigă senzul său prin *Creatorul Universului*. Ea ne lasă să zărim senzul realității în ascensiunea și descensiunea ființelor și lucrurilor.

Viața dă fluidul care constituie ființa animată, ea e superioară ființei, colectivității și tuturor categoriilor de oameni și lucruri, ea e *esență divină*, pentru că ea își impune ordinea în senzul creativ, fiind inspiratoarea mișcării, acțiunii și a perfecționării, ea s'a întrupat în ființe pentru ca să-și desvolte senzul creativ.

O ființă care nu urmărește un adevăr al progresului, n'are trebuință de mișcare și perfecționare, e un obiect neînsuflețit, e un simplu automat. Viața dă suflu vital omului, e o călăuză necesară transformărilor progresului și dezvoltării personalității, e o forță general dominatoare care îmbrățișează întreg Universul...

Omul ignorând senzul vieții lucrează prin moarte la transformarea corpurilor, cele mai mari invențiuni se dezvoltă sub jugul mortalității. E util să ne gândim la un singur exemplu: »aviația«.

Popoarele se împrăstie, se reîntorc spre poarta civilizatoare; ele întrebunțează adeseori răul și moartea, ruina adversarilor lor.

Civilizațiile se perfecționează, ele răspândesc binefacerea prin multiciplitatea celor celor cari lucrează complicând astfel logica intelectuală a unității și a colectivității unei națiuni. Filosoful meditează asupra multor chestiuni, religia e resortul suferințelor, suportarea lor prin resignațiune; ea ne conduce la triumful ceresc.

Omul suferă pentru că el trebuie să sufere, sentimentul religios îl face responsabil pentru o greșală de care nu-i vinovat, dar de care el e atras dela origini și el nu se poate spăla decât numai prin Credință.

Omul trebuie să mediteze mult asupra existenței senzului vieții, care sunt înclinările lui, spre bine sau rău, de ce trăește, are vre-un scop? Desigur că viața apare ca nelimitată în toate întreprinderile și realizarea operelor.

Omul are trei elemente unitare: corpul, sufletul și spiritul. El se ține de pământ prin

corpul său, spiritul aparține Universului și ciclului creator prin sufletul său.*)

Omul ridicându-se deasupra secolelor, contemplând trecutul umanității, are datoria de a progresa și a adânci senzul vieții. Pe planetă se succed generații și generații, elitele se afirmă deasupra masselor, ele oscilează de sus în jos și de jos în sus: prin geniile intelectuale se măresc câteva spirite, iar prin lumina morală se luminează colectivitatea cea mai aleasă.

*

Din ideile exprimate de A. Momas, vom înțelege, că viața e o adâncă realitate trăită de fiecare dintre noi, ea are un senz pe care noi toți îl căutăm. L-am înțeles? Dacă da, e bine, dacă nu, consecințele vor urma!

C. RUDNEAN

licențiat în litere și filosofie.

Ora et labora.

Se mai spune câteodată și mai adeseori se vede scrisă pe caietele de școală această deviză laconică dar mult cuprinzătoare: ora et labora!

Deviză sau dicton oricum, aceste trei cuvinte arată o sentință care s'a păstrat scrisă, gravată, aruncată pe ici-colo, în ciuda vremii, din timpuri bătrâne.

„Roagă-te și muncește“ dacă vrei să împlinești deviza aceasta creștine, căci ție mai mult ți-se potrivește ea!

Munca sau lucrul este mijlocul prin care ne adunăm cele de lipsă întru susținerea vieții noastre pământești. Unii oameni văd în muncă o povară, un blestem... Alții însă găsec chiar plăcere în a munci. Oricum am înclina să credem, rezultatele constatărilor de veacuri mărturisesc, că munca nu este nici rușine, nici povară. Despre Mântuitorul se spune că în tinerețea Sa ajuta pe bătrânul Său tată adoptiv, la munca lemnului. Înțeleptul rege Solomon îndemnând la muncă, zice: „Să nu dai somn ochilor tăi, nici să dormitezi cu genele tale... — ci — mergi la furnică, o leneșule și urmărează văzând căile ei... mergi la albină și vei cunoaște cât este de

*) După învățătura Bisericii noastre omul se compune numai din corp și suflet (dihotomism).

lucrătoare și cât de curat lucru face". (Pilde VI, 4—8). Sfânta Scriptură a Noului Testament abundează în descrierea minunilor și faptelor minunate ale Mântuitorului toate rodul muncii Sale!

Multe și variate sunt opiniunile asupra muncii, totuși glasurile hotărâtoare dându-ne pildă întru a muncii, ne îndrituiesc să afirmăm, că pentru creștinul adevărat munca este o plăcută datorință. Munca este deci datorință; dar este plăcută datorință, este o cinste... este mijlocul de a câștiga hrană pentru viața trupească, este ea însăși hrană pentru corp...

Iar rugăciunea ar fi hrană pentru suflet?!

După învățăturile moralei noastre creștine, convorbirea credinciosului cu Dumnezeu, se numește rugăciune. În rugăciune omul cere dela Dumnezeu ceva, îi mulțumește pentru ajutorul Său sau îl laudă pe Preaînțeleptul său stăpân...

După însemnătatea ei religioasă practică, rugăciunea este o forță, o putere cu ajutorul căreia creștinul își leagă nădejile sale de ancora mântuirii divine. În inima credinciosului care se roagă, elementele vieții sunt mai liniștite, rugăciunea îi pătrunde atât de adânc întreaga sa ființă, că adâncurile vieții îi par mai puțin prăpăstioase, mai puțin grele sarcinile, iar viața încredințată prevedinței divine este condusă mai sigur la limanul izbăvitor.

La rugăciune îndeamnă glasul Bisericii când zice la porunca I-a „Să ne rugăm lui Dumnezeu..."; Mântuitorul Iisus Christos, carele neîncetat s'a rugat patruzeci de zile, în predica Sa de pe munte ne-a dat cea mai frumoasă formulă de rugăciune: rugăciunea Domnească.

Dumnezeescul Apostol Pavel, arătându-și a sa dorință lui Timotei, așa îi scria: „voesc dar ca să se roage bărbații în tot locul... așîderea și femeile cu podoabă și cinste". (I Tim. 2, 8-9).

Spre a nu mai pomeni și alte multe locuri din Cărțile sfinte constatăm dar și până acum, că atât munca cât și corolarul său rugăciunea sunt cerinți creștinești. Biserica noastră ni-le cere și în gradul cel mai înalt așteaptă realizarea lor în toate zilele.

*

Fiind acum edificați, în măsura puterilor noastre, asupra acestor două elemente ale sentinței noastre, munca și rugăciunea, să vedem

cum vom îmbina sceste acțiuni așa ca să atingem acel rezultat în care munca noastră se binecuvintază prin rugăciune.

Eșind nu mai departe decât la pragul unei case țărănești, vom constata că stăpânul casei ori sluga lui nu părăsesc ograda până ce nu-și fac semnul sfintei cruci ori rostesc un „Doamne ajută". La începutul fiecărei acțiuni ale sale, a unei munci, la pregătirea unui drum de călătorie, întotdeauna țaranul nostru, curat la suflet, găsește răgaz să se roage. Credință, obicei creștinesc, datină oricum s'ar numi cauza acestor îndeletniciri cucernice pornite dintr'un puternic fond de credință, ne bucură pe toți fiii acestei Biserici, și îndeosebi pe noi Români; ba chiar ne fac geloși pe noi cei dela orașe de credința țaranului în puterea rugăciunii. El este mai sigur în felul acesta de rodul muncii lui; cu mai multă certitudine și nădejde aruncă în pământul nămolos și greu, micuța semință, în credința fermă fiind, că proteguitoarele puteri cerești asupra lui sunt îndreptate. În drumul său, prin cărăușii nu odată noaptea îl pripășește departe de casă, în locuri expuse — uneori — la mari primejdii. Românașul nostru pășește totuși încetinel alături de carul său fără grijă ori frică de primejdii; el și-a încredințat calea lui puterii călăuzitoare celei mai sigure. Ingerul bun al Domnului, chemat de buzele credinciosului, veghiază nevăzut asupra lui; îi întărește inima și-i păzește avutul lui modest. Un om devotat rugăciunii curate niciodată nu „e victima suprizelor și decepțiilor de tot felul legate de nestatornicia oamenilor și a lucrurilor".

„El are un refugiu sigur și o ancoră care-i fixează personalitatea în adâncul ferit de furtuni a credinții și a speranțelor ei nemincinoase". . .

Cât este rugăciunea de folos omului și în deosebi când munca sa trudită, patronată de această putere ocultă, asigură cei mai mulți sorți de izbândă o poate constata acela care se roagă! Și cel drept în ale legii are timp dindestul să lucreze și să se roage. Dar, sunt oare numai drepti în împărățiile acestei lumi? . . .

„Cum — vor zice cei dela stânga, cum să pierdem timpul cu rugăciuni când „timpul e bani". Și iarăș fariseii, următorii literei din lege vor zice: au când vom putea munci când scris este în lege, că *neîncetat vă rugați*" ?

Setoșii de câștiguri vremelnice cari cântăresc vremea cu bani, niciodată nu vor beneficia de pe urmele unei rugăciuni; ei n'o cunosc, căci străină fiindu-le firii lor, nu-și cunosc nici sufletul lor; tăgăduesc folosul ei supralumesc, căci ei n'au noțiunea unei lumi mai înalte.

Iar cei înguști tălmăcitori de lege nu înțeleg să iase din ramele lor strâmte spre a auzi pe cel ce biciuește pe leneși cu usturătoarele apostrofări: „Până când, o leneșule zaci și când te vei scula din somn?” (Pilde 6, 8). Apostolul Pavel care împletia la pânze de cort avea și răgazul să scrie lui Timotei: (3, 8—9) „Nici în dar pâne am mâncat dela cineva; ci într-o ostencoală și nevoință, ziua și noaptea lucrând... ca pre noi chip să ne dăm vouă ca să urmați noaună”.

Dar iarăși zadarnică muncă este, când ajut vecinului care se trudește să stingă focul care i-a cuprins casa, când în toate părțile înjur și răcnesc în vorbe urite; este de două ori sinistru spectacolul — la vedere și auzire — când dimpreună cu flacărele mistuitoare, se ridică spre cer caineasca jertfă a sudalmelor... Iată un exemplu de muncă, care departe de a fi sprijinită pe o rugăciune, denotă numai o șubredă structură sufletească. Tot astfel în van orbecăește vânătorul de câștiguri ușoare, trudită jucărie a Mammoniei, când zi și noapte, Dumineci și serbători el n'are timpul să-și facă semnul sfintei cruci, atunci când clopotul bisericii sună de rugăciune. Acela nu cunoaște farmecul zilei de rugăciune; n'a cercat niciodată puterea rugăciunii: el nu trăește decât pentru trup.

*

Noi cari suntem păstrători de datini și obiceiuri, cari avem cult pentru cele din fondul creștineștei credințe izvorite datini, resimțim mândrie când pomenim exemplul țaranului nostru. Dar pilda modestă a țaranului ori socotința greșită că rugăciunea este o îndeletnicire proprie a preoțimei, nu sunt în măsură a ne face să credem, că sentința noastră este o realitate. Ci, „ca să ne putem face deplin datoria în această lume, trebuie să iubim; ca să putem iubi, trebuie să ascultăm pe Stăpânul vieții noastre, iar ca să-L putem asculta, trebuie să ne rugăm neîncetat”... Să ne rugăm deci și să ne rugăm toți: tineri și bătrâni, preoți și laici pentruca binecuvântată să fie prin rugăciune, munca noastră.

Căci ar fi prea trist ca sentința noastră să rămână uitată pe margini de caiete:

Ora et labora!

Elegie,

- La moartea marelui român Ion I. C. Brătianu. -

*Plângeți frați de pretutindeni, că a murit Ionel Brătianu,
Moartea lui, fulger năprasnic, ne'ndurat, ca din senin;
Pantheonul nemuririi își primește căpitanu,
Intre câtece de îngeri, harfe dulci de Serafimi.*

*La Florica-i multă floare pe mormânt... și orice floare
Ii vorbește lui Brătianu de iubire și de vis;
Mâna, care le trimise, nu voia să spună oare
Să m'astepti numai c'o roză, când vom fi în Paradis?!*

*La Florica-i multă floare... și mai vine de departe
Floarea albă și curată, floarea Moșilor martiri;
Un simbol, că nici odată sufletul lor nu-l desparte
De iubirea lui Brătianu nici meschine cleveliri...*

*La Florica-i multă floare... Vin Surorile iubite
Și-i aduc cununii și jerbii, și 'n genunchi, la căpătâiu,
Ele scriu, plângând, cuvinte, și pornesc la drum cernite:
„Tu ne-ai fost Unirea noastră, tu eroul cel dintâiu“*

*Când în vremi de grea urgie, soarta țării ne-o conduse,
Printre Scylla și Caribdis lumea-l admira voios:
Nu știa credința mare, care 'n suflet îi aduse
Gândul, fapta și tăria să învingem prin Christos.*

*Vieța lui de fapte sfinte pentru România-mare,
N'o să frângă impietirea unor suflete de frați?
Geniul lui și sacrificiul să nu-i îndulcească oare
Când în față-i-se 'nclinară mândrii, falnicii Carpați?*

*La Florica-i floare multă... Poate Doamne, cine știe,
Va veni și floarea păcii dela frații mei iubiți;
Loc de sfânt peregrinagiu groapa lui aștept să fie
Unde sub puterea Crucii să trăim nebiruiți.*

Pitești, 27 Noemvrie 1927.

Alexandru Munteanu al lui Vasile
protopresbiter.

P. S. Sa Episcopul Roman Ciorogariu

a împlinit vârsta de 75 ani Marți în ziua Sf-lui Mare Ierarh Nicolae. La trei sferturi de veac ai unei vieți din care 50 de ani au fost închinată în slujba bisericii Sale, întreaga Biserică vie a lui Christos din eparhia Orăzii a ținut mare serbătoare. Preoți și popor credincios, au proslăvit cu toți serbătorește pe ierarhul lor, energie restaurator... Căci P. S. Roman Ciorogariu a ajuns să vadă aievea îmbucurătorul progres în acea de Dumnezeu reînviată eparhie ortodoxă. A promovat mulți pași înainte progresul ce intuia în slove pline de nădejde, mulți ani de-a lungul, printre coloanele unor gazete ca „Tribuna“ ori „Biserica și Școala“.

Astăzi P. S. Sa nu mai scrie, căci o răătăcită schijă a bombei lui Goldstein în sanctuarul dreptății, în Senatul țării românești, i-a zdrobit harnica și binecuvântătoarea dreaptă. Totuș nesmintită a rămas alipirea credincioșilor de pe Criș și din Bihor față de Părintele lor și... deaceea s'au nizuit să-l cinstească în cuvinte de laudă și în pioase rugăciuni să se roage pentru îndelunga Sa viață.

Din aceleași curate simțăminte, trimitem și noi Tatălui ceresc a noastră împreună rugăciune, iar mai marelui Păstor al Orăzii noastre: viață lungă în sănătate!

ȘTIRI

In fața numeroaselor serbători oferite de corpul didactic diferitelor organe de control, ministrul instrucțiunii va da încurând o circulară, care oprește asemenea manifestări.

Preoții nu pot fi scoși la pensie. Ministerul Cultelor, în urma unei anchete, a pus în retragere din oficiu, pentru limită de vârstă, pe preotul I. Dumitrescu, din comuna Mârșani, jud. Dolj. În locul lui a fost numit un alt preot. Inlocuitul s'a plâns Contenciosului Administrativ, cerând anularea actului ca nelegal. În procesul ce a urmat, Curtea de Apel din Craiova și mai apoi Curtea de Casație au anulat actul ministerului, pe motiv că după legile în vigoare, preoții pot cere pensionarea, dar nu pot fi puși în retragere din oficiu pentru limita de vârstă.

† Iosif Tempea. Nonagenarul paroh al Lugoșului a adormit în Domnul Joi în 15 Decembrie, după ce timp de 64 ani a servit neîntre-rup altarului. Această lungă durată de viață în

slujba acelui ideal, la prea puțini preoți este dată. Unul din acei puțini a fost cel chemat la odihna vecinică, preotul Iosif Tempea.

Fie-i țărâna ușoară și memoria binecuvântată!

Reuniunea ortodoxă națională a femeilor române din loc a aranjat Joi seara, la 15 Decembrie, în sala de gimnastică a liceului „Traian Doda“ o reprezentațiune teatrală. Piesa predată „Fiuierul fermecător“ a fost de un frumos conținut moral. A fost jucată de copilași dela școala primară. Micii diletanți s'au străduit să placă părinților lor și numerosului public, atât prin rolul bine învățat cât mai cu seamă prin îmbrăcămintea lor fantastică. Scopul acestei șezători fiind ajutorarea pe sărbătorile Nașterii Domnului a copiilor săraci, credem că Joi seara a reușit să câștige frumoase mijloace bănești pentru scopul acesta nobil. Cât „reprezentațiunea“ a adus și prețioase rezultate morale cari toate împreună fac cinste numitei Societăți.

Momentele de înălțătoare și nevinovată bucurie furisate în inimile tuturor cari au fost acolo, fie începutul — iar rezultatul chezășuirea, că femeile române din Caransebes știu să munciască folositor și să dea cu jertfă puține rezultate mari.

In orașel luptătorului Avram Iancu în Abrud a început apariția unui ziar săptămânal „Glasul Moșilor“. După cum numele îl indică acest organ se prezintă ca susținătorul faclei economice și culturale în mijlocul celei mai compacte masse de Români. Li urăm viață lungă și rodnică confratelui!

Doi călugări asasinați. Doi călugări bătrâni din mănăstirea Cozia, anume Antim Iriculescu și Macarie Enache, cari se retrăseseră pentru liniște lângă ruinele istorice dela Cozia-veche, sub muntele Basarab, de pe hotarul comunei Călimănești, au fost găsiți asasinați în ziua de 8 Noembrie. Mobilul crimei este furtul.

Pentru amatorii de paradis. În catedrala ortodoxă din New-York există o capelă specială consacrată „doliului Rusiei“. Aci, pe o placă, se sapă numărul victimelor bolșevismului. Citiți: familia imperială, 31 episcopi, 1560 preoți; 34.585 învățători, magistrați, medici; 16.367 studenți și profesori; 79.900 funcționari; 65.890 nobili și aristocrați; 36.340 ofițeri; 196.000 lucrători; 267.000 soldați și marinari; 890.000 țărani. Mai lipsesc cei morți de boalele și foametea ce bântuiesc datorită administrației „Comisarilor poporului“.

BIBLIOGRAFIE

Biblioteca Creștinului: Ortodox N-rii 31—36. Intreaga presă bisericească de la noi a luat act cu vie plăcere de apariția numerilor din Biblioteca Creștinului Ortodox, apărut până la data de față. Insuș titlul bibliotecii arată că nu e vorba aici numai de combaterea baptiștilor. Astfel în N-rii 31—32 eminentul teolog Gala Galaction tălmăcește „Tatăl Nostru“.

Broșura Nr. 33 este scrisă de părintele Dr. Ștefan Cioroianu despre rugăciune, cu scopul ca în familia creștină rugăciunea să fie o indeletnicire zilnică.

În N-rii 34—35 arhimandritul Policarp Morușca scrie despre Căsnicia Creștină cu scopul ca cei ce se pregătesc la căsătorie să-și poată da seama de importanța pasului ce-l fac prin căsătorie.

Broșura Nr. 36: „Despre sf. Tradiție“ combate rătăcirea baptistă cu privire la Sf. Tradiție.

*

După tipărirea în 1924 a cărții „Din lumea poveștilor“ a bătrânului povestitor și folklorist bănățean George Cătaș, neobositul culegător a dat publicității noui „Chipuri și grainuri“ din Bănat. Sub acest nume autorul dă la iveală, în 2 volume distincte „povestiri, novele, schițe, și legende“, presărate pe alocurea cu un umor sănătos și în același timp cu nizuința de a moraliza. Unele fraze, expresii—comparații și zicători, ori singuratiche cuvinte chiar, ca „Străjanul satului“ elanie, alvăluc, etc. au găsit în aceste cărți cu slove tipărite, mijlocul de a trăi și a se păstra. Graiul nostru bănățean este atât de bogat prin varietatea manifestărilor sale — că orice năzuință — de a-l codifica cu ajutorul tiparului este laudabilă.

Cartea lui Gheorghe Cătană se recomandă călduros tuturor cari vreau să cunoască unele din comorile sufletești ale Bănătului.

Costul unui volum e 20 Lei.

Localul de prăvălie

Împreună cu încăperile aparținătoare acestui local din casa diecezană Nr. 478 din strada Episcop Popasu, (în care au fost plasate depozitul și atelierul de ghete ale firmei *Grâu*) **se dau în chirie începând cu ziua de 1 Februarie 1928.**

Ofertele în scris se vor înainta până inclusive 27 Decembrie 1927 Consiliului eparhiei ort. rom. a Caransebeșului, care consiliu și-a rezervat dreptul a decide liber asupra ofertelor.

CONCOURS

pentru postul de econom și bucătăreasă la Școala Normală de băieți din Caransebeș. Economul e retribuit cu 2842 lei, iar bucătăreasa 2142 lei lunar și întreaga întreținere, luminat și încălzit. Postul se poate ocupa imediat.

Diracțiunea

Colinde, Căntece de stea, Căntece de ale Irozilor etc. ediția VII, îmbogățită de Nicolae G. Velcu, învățator penzionat.

Se poate comanda la **Librăria diecezană din Caransebeș.**

Faguri artificiali

din ceară curată se află permanent în depozit și se pot comanda la

Fabrica eparhială de lumânări de ceară din Caransebeș

Comenzile se execută urgent.

Cu ocazia sărbătorilor Sf. Crăciun să nu lipsească la nici
o masă mărcile conducătoare ale

FABRICEI DE BERE TIMIȘOREANĂ S. A.

RECORD—SPECIALĂ

bere albă cu înaltă gradajie

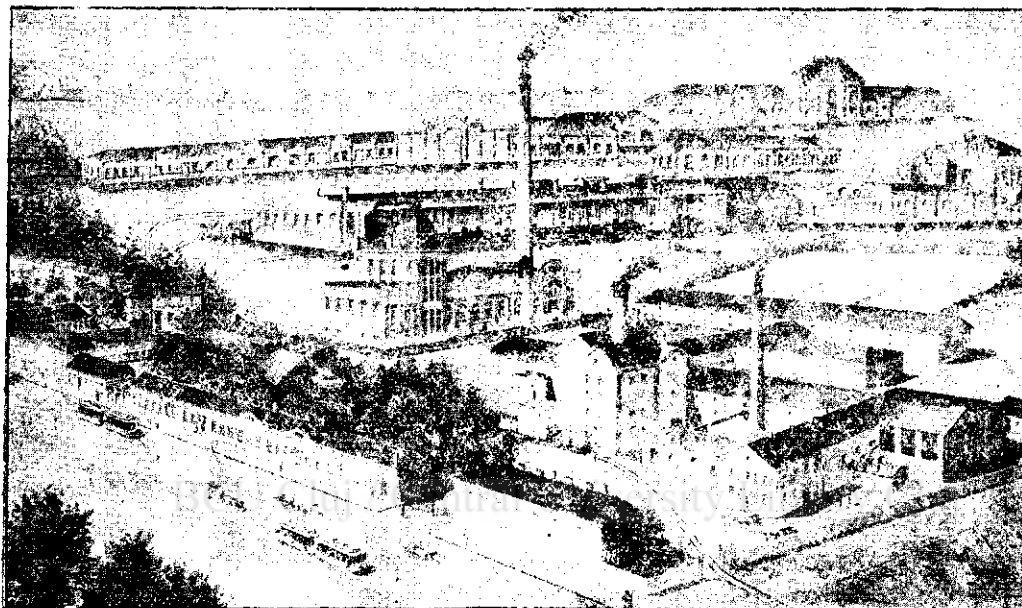

ENGLISH—PORTER

bere neagră cu înaltă gradajie

Gust delicat, mare valoare nutritivă. În sticle originale, plăcut ajustate.

BERE CASINO

BERE CORVIN (neagră)

La Depozitul General Văd. C. Diemer
Caransebeș

TELEFON No. 52

FONDAT 1876.

FABRICA (ATELIER) DE LUMINI A EPARHIEI CARANSEBESULUI

În fabrica (atelier) de lumini, înființată de Consistoriul nostru eparhial, se află de vânzare lumini de ceară curată, în diferite mărimi și grosimi. Recomandăm credincioșilor noștri, ca să-și procure dela această fabrică luminele de ceară curată trebuincioase la diferitele acte religioase: cununii, prasnice, pomene, cazuri de moarte, părăstase, după cum se și cere aceasta de tradiția și cultul bisericii noastre dreptmăritoare.

Luminele se pot procura direct sau dela și prin epitropiile parohiale la **FABRICA** cu grosul

sau la „LIBRĂRIA DIECEZANĂ“ cu grosul și cu bucata.

Aducem la cunoștința On. public cetitor, că

CALENDARUL

ROMÂNULUI

pe anul 1928

anul al XL-lea, a apărut și se află de vânzare la Librăria noastră Diecezană pentru prețul de 32 Lei. Calendarul Românului este cel mai vechi și mai bine redactat calendar din părțile bănațene, care și de astădată apare cu un bogat material literar, șematismul diecezei noastre, târgurile din Bănăt și Ardeal etc.

Tipografia și Librăria Diecezană din Caransebeș